Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 18. maja 2017*

„Predhodno odločanje — Intelektualna lastnina — Uredba (ES) št. 207/2009 — Znamka Evropske unije — Člen 97(1) — Mednarodna sodna pristojnost — Tožba zaradi kršitve znamke, vložena proti družbi s sedežem v tretji državi — Odvisna družba nižjega ranga s sedežem v državi članici sodišča, ki odloča — Pojem ‚poslovna enota‘“

V zadevi C-617/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) z odločbo z dne 16. novembra 2015, ki je na Sodišče prispela 23. novembra 2015, v postopku

Hummel Holding A/S

proti

Nike Inc.,

Nike Retail BV,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Ilešič (poročevalec), predsednik senata, A. Prechal, sodnica, A. Rosas, sodnik, C. Toader, sodnica, in E. Jarašiūnas, sodnik,

generalni pravobranilec: E. Tanchev,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 6. oktobra 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za družbo Hummel Holding A/S T. Bösling, odvetnik,

— za družbi Nike Retail BV in Nike Inc. B. Führmeyer in F. Klein, odvetnika,

— za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

— za Evropsko komisijo J. Samnadda, T. Scharf in M. Wilderspin, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 12. januarja 2017

* Jezik postopka: nemščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 97(1) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Hummel Holding A/S ter družbo Nike Inc. in njeno odvisno družbo, Nike Retail BV, glede kršitve mednarodne znamke družbe Hummel Holding z učinki v Evropski uniji, ki naj bi jo storili zadnjenavedeni družbi.

Pravni okvir

Uredba (ES) št. 44/2001

3 V uvodnih izjavah od 11 do 13 Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42) je navedeno:

„(11) Pravila o pristojnosti morajo biti čimbolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, pri čemer mora taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta pravde ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. […]

(12) Poleg stalnega prebivališča toženca mora obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki je v interesu ustreznosti sodnega varstva.

(13) Šibkejša stranka mora biti v zvezi z zavarovanjem, potrošniškimi pogodbami in zaposlitvijo zaščitena s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.“

4 Člen 2(1) te uredbe določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“

5 Člen 4(1) navedene uredbe določa:

„Če toženec nima stalnega prebivališča v državi članici, se, ob upoštevanju členov 22 in 23, pristojnost sodišč vsake države članice določi po pravu te države.“

Uredba št. 207/2009

6 Uredba št. 207/2009 je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2015/2424 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 (UL 2015, L 341, str. 21), ki je začela veljati 23. marca 2016. Vendar je treba ob upoštevanju dneva nastanka dejstev v postopku v glavni stvari ta predlog za sprejetje predhodne odločbe preučiti glede na Uredbo št. 207/2009, kakor je veljala pred to spremembo.

7 V uvodnih izjavah od 15 do 17 Uredbe št. 207/2009 je navedeno:

„(15) Države članice bi morale zaradi krepitve varstva blagovnih znamk [Evropske unije] ob upoštevanju lastnega nacionalnega sistema oblikovati kar najbolj omejeno število nacionalnih sodišč prve in druge stopnje s pristojnostmi v zadevah o kršitvah in veljavnosti blagovnih znamk [Evropske unije].

(16) Odločitve o veljavnosti in kršitvi blagovnih znamk [Evropske unije] morajo učinkovati in pokrivati celotno področje [Unije], saj je to edini način preprečevanja nedoslednih odločitev sodišč in [Urada Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO)] ter zagotavljanja, da enotna narava blagovnih znamk [Evropske unije] ni razvrednotena. Določbe, ki jih vsebuje Uredba [št. 44/2001], bi morale veljati za vsa dejanja pred sodišči, povezana z blagovnimi znamkami [Evropske unije], razen če ta uredba od te uredbe odstopa.

(17) Izogniti se je treba nasprotujočim sodbam v tožbah, ki zadevajo ista dejanja in iste stranke in ki so vložene na podlagi blagovne znamke [Evropske unije] in paralelnih nacionalnih blagovnih znamk. Način doseganja tega namena, ko so tožbe vložene v isti državi članici, je stvar nacionalne procesne zakonodaje, na katero ta uredba ne vpliva, medtem ko se takrat, ko so tožbe vložene v različnih državah članicah, zdijo primerne določbe, izoblikovane na podlagi pravil o litispendenci in sorodnih tožbah iz Uredbe [št. 44/2001].“

8 Člen 94 te uredbe, naslovljen „Uporaba uredbe [št. 44/2001]“, je pod naslovom X te uredbe, ki vsebuje pravila o pristojnosti in postopku za tožbe v zvezi z znamkami Evropske unije. Ta člen določa:

„1. Razen če ni v tej uredbi drugače določeno, se Uredba [št. 44/2001] uporablja za postopke, povezane z blagovnimi znamkami [Evropske unije], pa tudi za postopke, povezane s hkratnimi in zaporednimi postopki na podlagi blagovnih znamk [Evropske unije] in nacionalnih blagovnih znamk.

2. V primeru postopkov glede tožb in zahtev iz člena 96:

(a) členi 2, 4, in 5 s točkami (1), (3), (4) in (5) ter člen 31 Uredbe [št. 44/2001] se ne uporabljajo,

(b) člena 23 in 24 Uredbe [št. 44/2001] se uporabljata v skladu z omejitvami v členu 97(4) te uredbe;

(c) določbe poglavja II Uredbe [št. 44/2001], ki veljajo za osebe s stalnim prebivališčem v državi članici, veljajo tudi za osebe, ki nimajo stalnega prebivališča v kateri koli državi članici, imajo pa tam podjetje.“

9 Člen 95(1) navedene uredbe, naslovljen „Sodišča za blagovno znamko [Evropske unije]“, določa:

„Države članice na svojem ozemlju določijo kar najmanjše število nacionalnih sodišč prve in druge stopnje, v nadaljnjem besedilu ‚sodišč za blagovno znamko [Evropske unije]‘, ki so pristojna za izvajanje nalog po tej uredbi.“

10 Člen 96 iste uredbe, naslovljen „Pristojnost v zvezi s kršitvami in veljavnostjo“, določa:

„Sodišča za blagovno znamko [Evropske unije] imajo izključno pristojnost:

(a) pri vseh tožbah glede kršitve in – če so po nacionalni zakonodaji dovoljene – tožbe, kjer grozi nevarnost kršitve v zvezi z blagovnimi znamkami [Evropske unije];

[…]“

11 Člen 97 Uredbe št. 207/2009, naslovljen „Mednarodna sodna pristojnost“, določa:

„1. Ob upoštevanju določb te uredbe, pa tudi vseh določb Uredbe [št. 44/2001], ki se uporabljajo na podlagi člena 94, se postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 96 začne pred sodiščem države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče, oziroma, če nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, v državi, kjer ima podjetje [poslovno enoto].

2. Če toženec nima niti stalnega prebivališča niti podjetja [poslovne enote] v nobeni državi članici, se takšen postopek začne pred sodiščem v državi članici, v kateri ima stalno prebivališče tožnik, oziroma v primeru, da nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, tam, kjer ima podjetje [poslovno enoto].

3. Če niti toženec niti tožnik nimata stalnega prebivališča ali podjetja [poslovne enote] v državi članici, se takšen postopek začne pred sodiščem države članice, kjer ima svoj sedež [EUIPO].

[…]

5. Postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 96, z izjemo tožb za ugotovitev nekršitve blagovne znamke [Evropske unije], se lahko začne tudi pred sodiščem države članice, v kateri je bilo izvršeno ali je grozila nevarnost, da bo izvršeno dejanje kršitve, ali v kateri je bilo izvršeno dejanje v smislu člena 9(3), drugi stavek.“

12 Člen 98 te uredbe, naslovljen „Stvarna pristojnost“, v odstavku 1 določa:

„Sodišče za blagovne znamke [Evropske unije], katerega pristojnost temelji na členu 97(1) do (4), je pristojno za:

(a) kršitve, ki so bile izvršene ali je grozila nevarnost, da bodo izvršene na območju katerekoli države članice;

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

13 Hummel Holding je podjetje s sedežem na Danskem, ki proizvaja športne artikle, športna oblačila in oblačila za prosti čas ter športno obutev in obutev za prosti čas. Je imetnik mednarodne figurativne znamke, registrirane pod številko 943057 in z učinki v Uniji za proizvode iz razreda 25 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, ki ustrezajo temu opisu: „Oblačila, obutev, pokrivala“.

14 Družba Nike, ki ima sedež v Združenih državah, je krovna družba skupine Nike, ki po vsem svetu prodaja športne artikle. Družba Nike Retail, ki ima sedež na Nizozemskem, je del te skupine. Zadnjenavedena upravlja spletno mesto, na katerem se med drugim za Nemčijo oglašujejo in ponujajo proizvodi Nike. Poleg prodaje na tem spletnem mestu proizvode v Nemčiji prodajajo neodvisni trgovci, ki morajo te proizvode naročiti pri družbi Nike Retail. Družbe skupine Nike v Nemčiji ne upravljajo neposredno trgovin na debelo ali na drobno.

15 Družba Nike Deutschland GmbH, ki ima sedež v mestu Frankfurt am Main (Frankfurt na Majni, Nemčija) in ki ni stranka postopka v glavni stvari, je po navedbah Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija), odvisna družba družbe Nike Retail. Družba Nike Deutschland nima lastnega spletnega mesta niti ne prodaja blaga ne končnim potrošnikom ne posrednikom.

Posreduje pa pri pogodbah med posredniki in družbo Nike Retail, ki ji zagotavlja podporo pri oglaševanju in sklepanju pogodb. Družba Nike Deutschland prav tako zagotavlja poprodajne storitve končnim potrošnikom.

16 Družba Hummel Holding meni, da nekateri proizvodi Nike, zlasti kratke hlače za košarko, kršijo znamko iz točke 13 te sodbe, in navaja, da je bila večina kršitev storjena v Nemčiji. Proti družbama Nike in Nike Retail je vložila tožbo pri Landgericht Düsseldorf (deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija), ki se je izreklo za pristojno, ker je družba Nike Deutschland poslovna enota družbe Nike, in tožbo zavrnilo. Družba Hummel Holding je zoper to odločbo vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču.

17 Družba Hummel Holding predlaga prenehanje uvoza, izvoza, oglaševanja, ponujanja in dajanja v promet zadevnih proizvodov ali dopustitve njihovega dajanja v promet, prvič, glede ozemlja Unije (podredno, ozemlja Zvezne republike Nemčije), kar zadeva družbo Nike Inc., in drugič, glede ozemlja Zvezne republike Nemčije, kar zadeva družbo Nike Retail.

18 Družbi Nike in Nike Retail sta uveljavljali ugovor mednarodne nepristojnosti nemških sodišč.

19 Predložitveno sodišče meni, da lahko mednarodna pristojnost nemških sodišč za odločanje o tožbi proti družbama skupine Nike, ki se nanaša na celotno Unijo, izhaja zgolj iz člena 97(1) Uredbe št. 207/2009. Vendar poudarja, da je obseg pojma „podjetje [poslovna enota]“ v smislu te določbe v primeru samostojnih odvisnih družb in odvisnih družb nižjega ranga sporen in da ga Sodišče ni razjasnilo.

20 V teh okoliščinah je Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„V kakšnih okoliščinah se pravno samostojna družba s sedežem v državi članici Unije, ki je odvisna družba nižjega ranga podjetja, ki samo nima sedeža v Uniji, šteje za ‚poslovno enoto‘ tega podjetja v smislu člena 97(1) [Uredbe št. 207/2009]?“

Vprašanje za predhodno odločanje

21 Predložitveno sodišče s svojim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 97(1) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da je pravno samostojna družba s sedežem v državi članici, ki je odvisna družba nižjega ranga obvladujoče družbe, ki nima sedeža v Uniji, „podjetje [poslovna enota]“ v smislu te določbe.

22 Spomniti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča tako iz zahtev po enotni uporabi prava Unije kot iz načela enakosti izhaja, da je treba besedilo določbe prava Unije, ki se za opredelitev svojega pomena in obsega ne sklicuje posebej na pravo držav članic, običajno razlagati samostojno in enotno v celotni Uniji, in sicer ob upoštevanju ne le besedila te določbe, ampak tudi njenega okvira in cilja, ki ga uresničuje zadevna ureditev (glej zlasti sodbe z dne 18. januarja 1984, Ekro, 327/82, EU:C:1984:11, točka 11; z dne 3. septembra 2014, Deckmyn in Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, točka 14, in z dne 16. julija 2015, Abcur, C-544/13 in C-545/13, EU:C:2015:481, točka 45).

23 To velja za pojem „podjetje [poslovna enota]“ v smislu člena 97(1) Uredbe št. 207/2009, ker ta pojem ni opredeljen v navedeni uredbi niti ta uredba za določitev njegovega pomena ne vsebuje nobenega napotila na nacionalno pravo.

24 Najprej je treba poudariti, da Uredba št. 207/2009 ob upoštevanju v njej izrecno navedenih izjem določa, da se določbe Uredbe št. 44/2001 uporabljajo za postopke, povezane z blagovnimi znamkami Evropske unije in prijavami teh znamk, kar je izrecno razvidno iz uvodne izjave 16 Uredbe št. 207/2009 ter člena 94 in člena 97(1) te uredbe.

25 V zvezi s tem, čeprav se nekatere določbe Uredbe št. 44/2001, kot sta člen 5(5) in člen 18(2), prav tako nanašajo na pojem „podjetje [poslovna enota]“, tako da ni mogoče izključiti, da so lahko spoznanja iz sodne prakse Sodišča v zvezi s tema določbama do neke mere upoštevna za razlago pojma „podjetje [poslovna enota]“ v smislu Uredbe št. 207/2009, pa kljub temu ni mogoče šteti, da bi moral imeti navedeni pojem nujno enak obseg kot tisti, uporabljen v okviru ene od navedenih uredb.

26 Kljub načelni uporabi Uredbe št. 44/2001 za sodne postopke v zvezi z znamko Evropske unije je namreč uporaba nekaterih določb te uredbe – in zlasti pravil iz člena 4 in člena 5(1) te uredbe – za postopke, ki se začnejo na podlagi tožb iz člena 96 Uredbe št. 207/2009, na podlagi člena 94(2) zadnjenavedene uredbe izključena. Zaradi te izključitve pristojnost sodišč za znamke Evropske unije, določenih v členu 95(1) Uredbe št. 207/2009, za odločanje o tožbah iz člena 96 te uredbe izhaja iz pravil, ki so določena neposredno v navedeni uredbi in ki so *lex specialis* glede na pravila, določena v Uredbi št. 44/2001 (glej v tem smislu sodbo z dne 5. junija 2014, Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, točki 26 in 27).

27 Poleg tega Uredba št. 44/2001 na eni in Uredba št. 207/2009 na drugi strani uresničujeta cilje, ki niso povsem enaki. Tako je cilj Uredbe št. 44/2001 v skladu z njenima uvodnima izjavama 12 in 13 zagotoviti, da poleg stalnega prebivališča toženca obstaja tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom ali ki je v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti, oziroma da je šibkejša stranka v zvezi z zavarovanjem, potrošniškimi pogodbami in zaposlitvijo zaščitena s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.

28 Cilj Uredbe št. 207/2009 pa je v skladu z njenimi uvodnimi izjavami od 15 do 17 krepitev varstva blagovnih znamk Evropske unije, preprečevanje nedoslednih odločitev sodišč in zagotavljanje, da enotna narava navedenih znamk ni razvrednotena, in sicer z odločitvami sodišč za znamke Evropske unije, ki učinkujejo in pokrivajo celotno področje Unije.

29 Prav tako je treba za določitev elementov, ki so značilni za pojem „podjetje [poslovna enota]“ v smislu člena 97(1) Uredbe št. 207/2009, v skladu s sodno prakso Sodišča, navedeno v točki 22 te sodbe, upoštevati ne le besedilo te določbe, temveč tudi njen okvir in cilje.

30 Besedilo člena 97(1) Uredbe št. 207/2009 ne vsebuje natančnejše opredelitve pojma „podjetje [poslovna enota]“ za njegovo uporabo. Iz tega besedila je vseeno razvidno, da ima lahko toženec, ki v Uniji nima stalnega prebivališča, tam lahko eno ali več poslovnih enot, kar *a priori* kaže na to, da se lahko zadeve v odločanje predložijo sodiščem različnih držav članic, na ozemlju katerih so take poslovne enote.

31 Glede okvira, v katerega se umešča člen 97 Uredbe št. 207/2009, je treba poudariti, da ta določba zagotavlja obstoj sodišča v Uniji za vse spore s področja kršitve in veljavnosti znamke Evropske unije. V tem členu, ki določa več mednarodnih pristojnosti, so v odstavkih od 1 do 4 našteta zaporedna merila, ki omogočajo določitev države članice, katere sodišča so na podlagi člena 98(1)(a) te uredbe pristojna za zagotovitev učinkovitega varstva znamk Evropske unije na njenem celotnem ozemlju.

32 Člen 97 Uredbe št. 207/2009 najprej v odstavku 1 določa pristojnost sodišč države članice, na ozemlju katere ima toženec stalno prebivališče, oziroma če nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, države, kjer ima poslovno enoto. Le če toženec nima niti stalnega prebivališča niti poslovne enote v nobeni državi članici Unije, odstavka 2 in 3 tega člena določata podredno pristojnost sodišč stalnega prebivališča ali sedeža toženca, oziroma še bolj podredno, pristojnost sodišč države članice, kjer ima svoj sedež EUIPO.

33 Odstavek 5 navedenega člena pa med drugim določa pristojnost sodišč države članice, na ozemlju katere je bila izvršena kršitev ali je grozila nevarnost, da bo storjena kršitev, kar je primer, v katerem ima tako sodišče vseeno – kot je razvidno iz člena 98 Uredbe št. 207/2009 – pristojnost, omejeno na ozemlje države članice, pod katero to sodišče spada.

34 Kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 80 sklepnih predlogov, člen 97(1) Uredbe št. 207/2009, ki določa pristojnost sodišč ozemlja države članice, v kateri je poslovna enota družbe, ki nima svojega sedeža v Uniji, sploh ne pomeni izjeme od načela, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, ki izhaja iz člena 2(1) Uredbe št. 44/2001 v povezavi z uvodno izjavo 11 te uredbe, temveč je prej njegovo izvajanje, kar govori v prid široki razlagi tega pojma.

35 Namreč, značaj splošnega načela, ki ga ima to pravilo o pristojnosti, ki je izraz maksime *actor sequitur forum rei*, je pojasnjen z dejstvom, da omogoča tožencu, da se načeloma lažje brani (glej v tem smislu sodbi z dne 13. julija 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, točka 35, in z dne 19. februarja 2002, Besix, C-256/00, EU:C:2002:99, točka 52). To pa velja, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 82 sklepnih predlogov, kadar se mora stranka braniti pred sodišči države, v kateri ima poslovno enoto in glede katere je torej v položaju večje povezanosti.

36 Ta razlaga poleg tega ne posega v cilje predpisov o znamki Evropske unije, navedene v točki 28 te sodbe, saj odločitve sodišč za znamke Evropske unije, pristojnih na podlagi člena 97 Uredbe št. 207/2009, učinkujejo in pokrivajo celotno področje Unije.

37 Taka široka razlaga je podlaga za sklepanje, da so zahtevani materialni znaki, na podlagi katerih je mogoče zlahka priznati obstoj „poslovne enote“ v smislu člena 97(1) Uredbe št. 207/2009. Kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 52 sklepnih predlogov, je za tak obstoj tako potrebna določena dejanska in stalna oblika, iz katere se opravlja poslovna dejavnost ter ki se kaže v osebju in opremi. Poleg tega se mora ta poslovna enota dolgoročno odražati navzven kot trajna izpostava matične družbe (glej v tem smislu sodbe z dne 22. novembra 1978, Somafer, 33/78, EU:C:1978:205, točka 11; z dne 18. marca 1981, Blanckaert & Willems, 139/80, EU:C:1981:70, točka 12; z dne 9. decembra 1987, SAR Schotte, 218/86, EU:C:1987:536, točka 10, in z dne 19. julija 2012, Mahamdia, C-154/11, EU:C:2012:491, točka 48).

38 V zvezi s tem ni upoštevno, ali ima poslovna enota – ki je na ozemlju države članice – družbe, ki ima sedež zunaj Unije, pravno osebnost (glej v tem smislu sodbo z dne 15. decembra 2011, Voogsgeerd, C-384/10, EU:C:2011:842, točka 54). Tako morajo imeti tretje osebe možnost, da se lahko zanesejo na pojavno obliko, ki jo je ustvarila poslovna enota, ki posluje kot izpostava matične družbe (glej v tem smislu sodbo z dne 9. decembra 1987, SAR Schotte, 218/86, EU:C:1987:536, točka 15).

39 Okoliščina, da je družba s sedežem v državi članici, katere sodišča odločajo, odvisna družba nižjega ranga družbe, ki ima sedež zunaj Unije, in ne njena neposredna odvisna družba, je prav tako neupoštevna, če so izpolnjeni pogoji, navedeni v točki 37 te sodbe.

40 Poleg tega za uporabo člena 97(1) Uredbe št. 207/2009 načeloma ni pomembno, ali je tako določena poslovna enota sodelovala pri domnevni kršitvi. Namreč, taka zahteva, ki ni določena v členu 97(1) Uredbe št. 207/2009, poleg tega ni združljiva s potrebo po široki razlagi pojma „podjetje [poslovna enota]“, navedeni v točki 34 te sodbe.

41 Glede na te preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 97(1) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da je pravno samostojna družba s sedežem v državi članici, ki je odvisna družba nižjega ranga obvladujoče družbe, ki nima sedeža v Uniji, „podjetje [poslovna enota]“ te obvladujoče družbe v smislu te določbe, če je ta odvisna družba središče poslovnih dejavnosti, ki ima v državi članici, v kateri je, dejansko in stalno obliko, iz katere se opravlja poslovna dejavnost, in ki se dolgoročno odraža navzven kot trajna izpostava navedene obvladujoče družbe.

Stroški

42 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 97(1) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o znamki Evropske unije je treba razlagati tako, da je pravno samostojna družba s sedežem v državi članici, ki je odvisna družba nižjega ranga obvladujoče družbe, ki nima sedeža v Uniji, „podjetje [poslovna enota]“ te obvladujoče družbe v smislu te določbe, če je ta odvisna družba središče poslovnih dejavnosti, ki ima v državi članici, v kateri je, dejansko in stalno obliko, iz katere se opravlja poslovna dejavnost, in ki se dolgoročno odraža navzven kot trajna izpostava navedene obvladujoče družbe.

Podpisi